

# Ο ΛΕΟΝΤΟΚΤΟΝΟΣ.

(*Ἐκ τῶν τοῦ Jules Gérard*).

Μόλις ἔφθασα εἰς Guelma, εὔρον νέα πα-  
ράπονα· μέγας τις λέων χρώματος ὑποπύρ-  
ρου ἐγκατέστη παρὰ τοῖς φίλοις μου τῆς  
Μακούνας καὶ ἀνησύχει αὐτοὺς σφόδρα.

Ἄν καὶ κατειχόμεν ἐισέτι ὑπὸ τοῦ πυ-  
ρετοῦ, ἀνεχώρησα κατὰ τὰς πρώτας τοῦ  
Αὐγούστου ἡμέρας, καθότι ἄλλως τε ἐγί-  
νωσκον ὁπόσῃ μοι παρεῖχον ὠφέλειαν ὁ  
ἀήρ καὶ τὸ ὕδωρ τῶν ὁρέων τούτων.

Ἐκ πάντων τῶν αὐτοχθόνων τῆς Guel-  
ma ὁ μᾶλλον παθὼν ἐκ τῆς τοῦ λέοντος  
παρουσίας ἦν κτηματίας τις Λακδάρ κα-  
λούμενος, ὅστις ἀπώλεσεν ἐν βραχεὶ δια-  
στήματι χρόνου εἰκοσιεννέα βοῦς, τεσσαρά-  
κοντα πέντε πρόβατα καὶ πλείστας φορ-  
βάδας καὶ ἡμιόνους.

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι ἀληθές ὅτι οὗτος  
εἶχεν ἐκλέξει ὡς κατοικίαν τὸ ἀπροσιτό-  
τερον τοῦ τόπου μέρος, ὅπερ φαίνεται  
πλασθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως μᾶλλον διὰ λέον-  
τας ἢ δι' ἀνθρώπους.

Φαντάσθητι, ἀναγνώστα, ἐπὶ τοῦ κατω-  
φεροῦς τοῦ ὄρους, τὸ δεινροφυτότερον, ἀ-  
ποτομώτερον καὶ ἀγριώτερον μέρος, μέρος  
γῆς ἄγνωστον, ὅπερ οὐδέποτε ἐπεσκέφθη  
ὁ ἥλιος, καὶ θά λάβῃς ἀμυδρὰν ιδέαν τοῦ  
ἐρημητηρίου ἐν ᾧ καθίδρυσε τοὺς ἐφε-  
στίους αὐτοῦ ὁ Λακδάρ.

Πρέπει ὅμως κατὰ καθῆκον νὰ προσθέ-  
σω ὅτι ἐκεῖ ἐνώπιον τῆς σκηνῆς του ὑπῆρ-  
χε κῆπος κατὰφυτος ἐκ δένδρων καρπο-  
φόρων, πεδῖον ἡροτριωμένον καὶ πηγὴ ἀνα-  
βλύζουσα ὕδωρ λαμπρότατον, τρεῖς φυσι-  
καὶ καλλοναί, αἵτινες ἀντὶ ἅπαντος τοῦ  
χρυσίου τοῦ κόσμου δὲν ἠδύναντο νὰ εὐ-  
ρεθῶσιν ἐν τοῖς περιχώροις.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ Λακδάρ ὑπέφερε μετὰ  
θάρρους οὕτω στωϊκοῦ τὰς ἀπωλείας, ἃς ὑ-  
φίστατο ἀπὸ τὸν λέοντα. Μόλις ἔφθασα  
παρ' αὐτῷ καὶ με ὑπεδέχθη με ἀγκάλας  
ἀνοικτὰς ὡς σωτήρα.

Εὔρον τὸ δάσος περικυκλωμένον ἀπὸ  
αἰμασιὰν ἐξ ποδῶν, χονδρὴν ἐν μέτρον, ἡνιριέμενον.

ὁ λέων καθ' ἐκάστην σχεδὸν νύκτα ὑπερέ-  
βαινε ὅπως ἔλθῃ καὶ δειπνήσῃ.

Διῆλθον ἀρκετὰς κατὰ συνέχειαν νύκτας  
ἐν αὐτῷ τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἀλλὰ δὲν  
εἶδον τὸν πειναλέον φοιτητὴν.

Τὴν ἡμέραν ἀνίχνυσον μετ' ἐπιμελείας  
πάντα τὰ πλησιόχωρα καταφύγια· ἀλλ' εἰς  
μάτην· οὐδὲν κατώρθωσα.

— Βλέπεις, μοι ἔλεγεν ὁ Λακδάρ, ἀρ-  
κεῖ ὅτι ἦλθες καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐξηφανίσθη·  
μόλις ὅμως ἀναχωρήσῃς, θὰ ἐπανεέλθῃ, καὶ  
τότε θὰ πάγουν στὸ καλὸ καὶ τὰ τελευ-  
ταῖά μου ζῶα, καὶ τὸ τέκνον μου καὶ ὁ  
ἀδελφός μου καὶ ἡ σύζυγός μου καὶ ἐπὶ  
τέλους καὶ ἐγὼ χωρὶς ἀμφιβολίαν.

— Νὰ νυμφευθῇς κάμμιαν ἐντοπίαν, καὶ  
νὰ μείνης μαζύ μας, μοι ἔλεγεν ἡ σύζυ-  
γος τοῦ Λακδάρ. Θὰ σοῦ δείξωμεν τὰς  
ὠραιότερας τοῦ ὄρους νεάνιδας· θὰ ἐκλέξῃς  
δύο ἢ τρεῖς· ἡ φυλὴ θὰ σοὶ δώσῃ ὠραίαν σκη-  
νὴν, ποιμνιον, καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχω-  
μεν τὴν εἰρήνην μεταξὺ ἡμῶν.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς ἐπιθέσεως  
τοῦ λέοντος κατὰ μιᾶς καὶ μόνης σκηνῆς,  
κατὰ μιᾶς καὶ μόνης κατοικίας οὐδόλως  
εἶναι σπάνιον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 26 Αὐγούστου, ἐνῷ  
ἐκαθήμην εἰς τὸν κῆπον παρχτηρῶν γη-  
ραῖον ἀγριόχοιρον, κυλιόμενον παρέκει ἐν  
τῷ βορβόρῳ, ὁ Λακδάρ ἐλθὼν με εἶδο-  
ποίησεν ὅτι ὁ μελανὸς αὐτοῦ ταῦρος δὲν  
ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ ποιμνίου, ὅτι βεβαίως  
ἐγένετο λεία τοῦ λέοντος καὶ ὅτι, ἅμα τῇ  
ἑῷ, θὰ ἐξήρχετο ἵνα ἀνεύρῃ τὰ λείψανα  
αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον μόλις ἐξύπνησα, εὔρον τὸν  
ξένον μου καθημένον πλησίον μου καὶ πε-  
ριμένοντα τὴν ἐξέγερσίν μου. Τὸ πρόσωπόν  
του ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαράν.

— Ἐλθέ, μοι εἶπε, τὸν εὔρον.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἔφθασα διὰ μέσου  
δάσους ἀδιεξόδου ἔμπροσθεν τῶν λειψάνων  
τοῦ ταύρου. Οἱ μηροὶ καὶ τὸ στέρνον εἶχον  
κατασπαραχθῇ. Τὰ λοιπὰ μέλη διέμενον σῶα.

Μόλις ὁ Λακδάρ μοι ἔφερε γαλέτταν  
καὶ σταμνίον ὕδατος τὸν ἀπέπεμψα· ἐκά-  
θησα ὑπὸ ἐλαίαν κειμένην τρία βήματα  
μακρὰν τῶν λειψάνων τοῦ ταύρου καὶ πε-



Τὸ δάσος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμην ἦτο τόσῳ πυκνόν, ὥστε μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ βλέπω πέντε ἢ ἑξέμετρα μακρὰν.

Ἐφρόντισα νὰ βεβαιωθῶ ἐκ τῶν ἰχνῶν περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν ἔλαβε φεύγων ὁ λέων, ὅπως προσέξω πλεϊότερον ἐκ τοῦ μέρους τούτου.

Ἀκολουθῶς ἀπέβαλον τὴν κίδαριν μου διὰ νὰ ἀκούω εὐκρινέστερον καὶ τὸν παρὰ μικρότερον θόρυβον.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πᾶν τὸ περὶ ἐμέ ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ ἔπρεπε νὰ ἵσταμαι ἄγρυπνος καὶ ἑτοιμος, ὅτε μὲν διὰ λύγκα, ἄλλοτε διὰ θῶα, καὶ συχνότερον διὰ μικρότερόν τι.

Ὅσῳ πλείονες θόρυβοι, τόσῳ πλείονες συγκινήσεις· δύναμαι δὲ νὰ εἶπω ὅτι ἔσχον τοσαύτας ἐν διαστήματι ἡμισείας ὥρας, ὥστε νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν περιεργότερον τῶν ἀκροατῶν.

Περὶ τὴν ὁγδόην τῆς ἑσπέρας ὥραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νέα σελήνη ἡμιεφώτιζε τὸ σημεῖον ἐν ᾧ εὐρισκόμην, ἤκουσα μακρὰν κλάδον θραυόμενον.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφισβολία· μόνον τὸ βάρος τοῦ λέοντος ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τὸν θόρυβον τοῦτον.

Μετ' ὀλίγον μυκηθμός ὑπόκωφος, στενωχωρημένος, ἀντήχησεν ὑπὸ τὸ δάσος.

Τέλος ἠδυνήθην νὰ διακρίνω τὸν βραδὺν καὶ ὑπόκωφον βηματισμόν, τὸν συνήθη εἰς αὐτόν, ὅταν καταλείπη τὸ κρησφύγετόν του.

Περιέμενον μὲ τὸ τουφέκιον ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης, τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ τὸν δάκτυλον ἐν τῷ σκανδάλῳ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἤθελεν ἐμφανισθῇ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ.

Δὲν τὸν παρετήρησα εἰμὴ ὅταν ἐφθασε παρὰ τὸν ταῦρον, ἐφ' οὗ ἐπέθηκεν ἀπληστον τὴν γλῶσσάν του, χωρὶς οὐδέ στιγμὴν νὰ μὲ χάσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Καλὰ ἢ κακὰ, ἐσκόσπευσα ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἐπυροβόλησα.

Ὁ λέων ἔπεσε μυκώμενος, καὶ σχεδὸν εὐθὺς ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ὡς ἵππος ἀνορθούμενος.

Ἠγέρθην καὶ ἐγὼ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἐπυροβόλησα σχεδὸν ἐν χρῶ.

Ἐπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος.

Ἀπεσύρθην τινὰ βήματα ὅπως πληρώσω ἐκ νέου τὸ ὄπλον μου· ἔπειτα βλέπων ὅτι τὸ ζῶον ἐκινεῖτο ἀκόμη, ἐπροχώρησα μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἀνὰ χεῖρας.

Ἀφ' οὗ καλῶς ἀνεζήτησα τὴν θέσιν τῆς καρδίας, ἀνύψωσα τὴν χεῖρα καὶ ἐκτύπησα.

Ἀλλὰ ταυτόχρονως ὁ ἐμπρόσθιος τοῦ λέοντος βραχίον ἐκινήθη πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ τὸ ἐγχειρίδιον ἐθραύσθη ἐπὶ μιᾷς πλευρᾷ.

Ὅπως ἀνύψου τὴν ὑπερμεγέθη αὐτοῦ κεφαλὴν, ὡπισθοδρόμησα δύο βήματα καὶ τὸν ἐπυροβόλησα τὸ τελευταῖον.

Ἡ πρώτη μου σφαῖρα εἰσελθοῦσα ἓνα δάκτυλον ἀνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐξελθοῦσα ὀπισθεν τοῦ ἰνίου δὲν ἐξήρκεσεν ὅπως τὸν φονεύσῃ.

Ἐνῷ παρετήρουν τὰς βολὰς μου, σκεπτόμενος πόσον δύσκαλον εἶναι νὰ φονεύσῃ τις τὸν λέοντα ἔσθ' ὅσον τρόπο, ἤκουσα μέγαν θόρυβον ὀπισθέν μου.

Ἦτο ὁ Λακδάρ ὅστις διέσχίζε τοὺς βάτους καὶ τοὺς θάμνους ὅπως φθάσῃ ταχύτερον.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἐφώναξεν ἀσθμαίνων, προσπαθῶν νὰ διασχίσῃ λόχμην τινα. Ἦμην ἐκεῖ, πλησίον, εἶδον καὶ ἤκουσα τὰ πάντα. Ἀπέθανεν ὁ ἄπιστος! ἀπέθανεν ἡ λάμια, ἀπέθανε τὸ τέρας, ἡ μάστιξ!

Ἐπειτα ἐγέλα καὶ ὠμίλει μόνος.

— Ἴδου εὐτυχὴς ἡμέρα! ἔλεγεν ἀποσπῶν τὴν ἄκραν τοῦ βουρνούζιου του ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν ἀκανθῶν.

Καὶ ἐκραξε τὸν ἀδελφόν του, τὸν υἱόν του, τὴν σύζυγόν του ὡσάν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀκούσωσιν.

— Ἐλθετε πρὸς ἐμὲ, ἀνέκραξεν, ἔλθετε! φέρετε τοὺς κύνας! ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἀπέθανεν!!!

Τέλος ἦλθε παρὰ τὸ πτώμα, ἐκάθησε καὶ μοι εἶπεν.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφε, δι' ὅ,τι ἔκαμες σήμερον δι' ἐμέ. Ἀπὸ σήμερον σοὶ ἀνήκω ψυχῇ καὶ σώματι· τὰ ὑπάρχοντά μου εἶναι ἰδικά σου· διάθεσον αὐτά. Ὅλα εἶναι ἰδικά σου.

— Παρατήρησε, τῷ εἶπον, αὐτὸς εἶναι ὁ φίλος σου;



Σιωπηλῶς τὸν ἐξήτασε πανταχόθεν, ἔπειτα δὲ ἀποπειρώμενος ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν του,

— Ὅ,τι μοῦ ἤρπασες, κακοῦργε, τῷ εἶπεν, ὅ,τι κακὸν καὶ ἂν μοῦ ἐπροξένησες δὲν εἶναι τίποτε πλέον, διότι εὖρες τὸν κύριόν σου, διότι εἶσαι νεκρὸς, ληστὰ, δολοφόνε, κλέπτα! καὶ διότι δύναμαι νὰ σὲ κτυπῶ μὲ τὴν πυγμὴν μου.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Μετ' οὐ πολὺ ἦλθον ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λακδάρ προσελκυσθέντες ἐκ τῶν πυροβολισμῶν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθην νὰ τοὺς πείσω νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σκηνήν· ἤθελον νὰ διανυκτερεύσωσι.

Τὴν ἐπαύριον ὅλοι οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, τὰ παιδία καὶ οἱ κύνες τοῦ ὄρου ἐβάδιζον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λακδάρ.

Ἄν καὶ τосαῦται χεῖρες προσῆλθον ἐπίκουροι, ἡ πυκνότης ὅμως τοῦ δάσους καὶ τὸ βάρος τοῦ λέοντος ἦσαν τосαῦτα, ὥστε ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸν μετακινήσωμεν ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἔπεσεν καὶ ἐχρειάσθη νὰ τὸν ἀπογυμνώσωμεν ἐπὶ τόπου.

Ὁ Λακδάρ μοὶ ἐζήτησεν ὡς χάριν νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς Guelma διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ μετ' ἐμοῦ, φέρων αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ αἱματόεντα λάφυρα. Συνήνεσα διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ἔτι μᾶλλον ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ λαμπρότητι τὰς ἡδύτητας τοῦ θριάμβου· ἐξήπλωσε τὸ δέρμα τοῦ ζώου ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου οὗ ἐπέβαινε, φροντίζων ὥστε ἡ κεφαλὴ νὰ ᾖ ἐμπρὸς διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ζῶον οὕτω πεφορτωμένον ὑπέφερε πλεῖστον, καὶ ὅτι ὁ κύριός του πλέον ἢ ἀπαξ ἠναγκάσθη νὰ καταβῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Διὰ νὰ δώσω ιδέαν τινὰ τοῦ μεγέθους τοῦ λέοντος τούτου, ἀναφέρω τὸ ἐξῆς.

Ὁ στρατηγὸς Bedeau, διαβαίνων ἐκ Guelma καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ εἰσηρχόμην, ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὰ λείψανα αὐτοῦ.

Ἐσπευσα νὰ ἐκλέξω ἓνα τῶν ῥωμαλαιοτέρων Γάλλων στρατιωτῶν διὰ νὰ φέρῃ τὸ δέρμα τοῦ ζώου μετὰ τῆς κεφαλῆς, ἣν οὐδέποτε συνειθίζω νὰ ἀποχωρίζω.

Μόλις τὸ δέρμα τοῦτο ἐτέθη ἐπὶ τοῦ

ώμου τοῦ στρατιώτου καὶ οὗτος ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ τὸ μεταφέρῃ διὰ χειραμάξης. Καὶ ὅμως πάλιν ἐδυσκολεύετο.

Ὁ Λακδάρ ἐπανῆλθε νὰ τὸ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν ἐπαύριον ἦτον ἐκεῖ ἀκόμη μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ μετέφερον παρὰ τῷ ταριχευτῇ.

Ὁ λέων οὗτος ἦτο ὠραιότατος· τόσῳ ὠραιότερος ἀπὸ ἐκείνους οὓς βλέπομεν συνήθως ἐν τοῖς Μουσείοις, ὅσῳ ὠραιότερος εἶναι ὁ ἵππος τοῦ ὄνου.

## Η ΝΑΥΠΛΙΑ.

Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἐπὶ ταινίας γῆς διὰ στενωτάτου λαιμοῦ ἐνουμένης, εἶναι ἐκτισμένη ἡ πόλις Ναυπλία, ὡς ὠραία γαῦς ἀληθῶς πλέουσα ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Ἀνωθεν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταινίας ὑπέρεκειται ἡ Ἀκροναυπλία, ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων καλουμένη Ἰτε-καλές (ἔσω φρούριον). Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸν ἰσθμὸν ἀρχεται ἀποτόμως ὑψούμενον τὸ ὑπερήφανον Παλαμῆδε, βράχος ἀποτομώτατος, βατὸς ἐκ τῶν ὀπισθεν μόνον καὶ ὑψηλὸς περὶ τὰ 300 μέτρα ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὀλίγῳ δὲ ἀπώτερον καὶ πλαγίως κεῖνται οἱ λόφοι Προφήτης Ἡλίας καὶ Ἀρεῖα, γνωστοὶ ἐκ τῆς Ναυπλιακῆς λεγομένης ἐπαναστάσεως. Ἐντὸς δὲ τῆς θαλάσσης πάλιν καὶ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως, εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου καὶ πλέον, ὑπῆρχε βράχος μικρὸς, ὃν μετέβαλον οἱ Ἑνετοὶ εἰς ἐπιθαλάσσιον φρούριον (μποῦρτζι), μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενον.

Ἡ πόλις Ναύπλιον πάντοτε ὑπῆρξε μία τῶν ἐπικαιροτάτων θέσεων διὰ τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ αὐτὴν κατ' ἐξοχὴν ἱστορικὴν, διότι εἰς ἕκαστον βῆμα ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τοῖς πέριξ αὐτῆς ὁ περιηγητὴς δύναται νὰ ἀκούσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ ἴδῃ τὰ ἔχνη μάχης, τὰ ἔχνη πολιορ-